

RENOUACIÓ

SETMANARI REPUBLICÀ CATALÀ

Els treballs se publiquen baix la sola i única responsabilitat dels autors. No's retornen originals

REDACCIÓ
CLAVÉ, 3

ADMINISTRACIÓ
PRIM, 201

Tots els treballs són de reproducció lliure, indicant tant sols la procedència

Preus de subscripció

Un mes, 50 cènt. Número solt, 10 cènt.

Anuncis, Intercal·lats i Remitits

Preus convencionals

Qüestions municipals

III

DRETS I DEURES DELS CIUTADANS

El municipi, en abstracte, és una associació com qualsevolga altre. Se feu d'imprescindible necessitat d'ensà que l'home va creure's —com ho és— l'animal més perfecte i d'ensà que s'adonà que tenia racionalitat. Per això mateix va veure's en la precisió d'associar-se àdhuc que implantà l'associació per a fer més plaenta i segura llur vida de relació indispensable. D'aquesta idea mare n'eixí el Municipi; del conjuntament de municipis amb idèntiques aspiracions, en nasqué la Comarca; de l'aplegament d'aquestes comarques, que tenen per llaç d'unió, no tant sols interessos, sino la mateixa llengua, usos i costums, se'n formà la Nació. Més, com totes les associacions humanes, de caràcter mercantil, industrial o polític, se constitueix un agrupament dels mateixos associats que porta llur direcció o regisme, i altre agrupament, que és el dels administrats o regits.

Doncs bé, sentats aquests antecedents per a millor esclariment de l'assumpte, anem a veure quins són els drets i deures d'administrats i administradors. Comencem pels primers.

El poble, o siguin tots i cada un dels associats que constitueixen el municipi, per la mateixa raó que l'han constituït, tenen dret a aprofitar-se de totes les aventatges que aquesta associació's proporciona, çò és: drets a l'utilització de tots els serveis municipals i ús de fruit dels privilegis o béns que hagi pogut assolir o assoleixi la col·lectivitat i dret a l'intervenció directa —dret electoral— a la vida del municipi; o bé indirecta; disfrutant d'intervenir en la defensa dels seus interessos personals o també comunals, per medi de recursos a la superioritat o bé al poder judicial; i, per fi, dret a que'l municipi el guardi i preservi personalment i en llurs interessos. Tots aquests drets, en l'actual legislació espanyola, se mixtifiquen bon xic, puix s'han establert certes condicions, certes incapacitats, certes trabes, certes legalitats, que fan que'ls drets que haurien d'ésser sagrats i àdhuc invulnerables, resulten a voltes tant minsos i tant desfigurats per la tramitologia que exigeix la llei general de l'Estat, que les peticions, exposicions, acusacions, denúncies i altres lògics i naturals drets, classificats com d'intervenció o fiscalització externa del negoci municipal, resulten quasi supèrflues, ans més bé una propia

molestia, puix se dona'l cas ben sovint de no tenir raó, *tenint ne*. Origen real de la paraula *caciquisme*.

Això fa el que moltes voltes els administra

La Lyonesa

Pasticeria - Confeiteria - Queviures

El laboració diària de dolços i pastellots

TORTELLS CALENTS, tots els dies de festa,
fins a les dugues de la tarde

Se serveix a domicili

11 : Plaça d'en Perpinyà : 11

dors han conculcat la voluntat popular, priuant al ciutadà de l'exercici legal, lògic de aquests drets, naixent d'aital estat de coses els diferents punts d'ovir dels agrupaments socials que més tard s'han constituït en partits polítics en brega.

No obstant d'aquest estat de coses n'ha nascut forçosament una falsa interpretació de la correspondència que, també lògicament, ha d'haver hi entre'ls drets ja consignats, i l'exercici dels deures a que tots els associats s'han de sotmetre, de tal manera, que, així com amb subterfugis legals els de *dalt* han conculcat, com hem dit, els diferents drets inalienables, els de *baix*, per un abús en la petició o fiscalització dels seus administradors, han constituït lo que se'n diu obstrucció a tota obra — bona o dolenta — precisament per la desconeixença o, en cas contrari, mala fè de llurs deures que per cap excusa poden deixar de complir.

En efecte, el primer deure i més essencial que té el ciutadà — qui s'aprofita o se beneficia del viure en comunitat — és el d'aportar al municipi l'ajuda que aquest ha de menester per a la seva existència, ajuda que, no tant sol's ha d'ésser proporcionada a l'estat de riquesa de cada hù, sino que ha d'estar regulada pel major o menor benefici que de la comunitat ne treu, o sigui de l'utilitat que li reporta. Assumpte pot-ser el més intrincat per a la bona marxa i tranquil·litat del municipi i que'n

farem objecte d'un altre article, tractant-lo exclusivament.

Altres deures encare hi hà que complir: uns, d'ordre moral, com són tots aquells que tendeixen a enrobustir el principi d'autoritat, sigui aquesta personal o delegada — agents municipals — i en llaor al bon ordre de l'organització dels serveis col·lectius.

Encare, en la legislació espanyola hi hà dos deures a complir que són: obligació de exercir els càrrecs públics i darrerament — Llei Maura 1907 — obligació d'emetre'l vot electoral; deure, aquest darrer, que encare no està'l poble en condicions de comprendre'l per la senzilla raó de que — malhauradament — no tenim encare prou civilitat.

DE COL·LABORACIÓ

LLIBERTAT

La naturalesa ens ha creat a tots lliures; tots estimem la llibertat; el pitjor mal de tots, és la esclavitut. — PLAUTO.

Quanta veritat tanquen aquestes paraules, i tant antigues que són, puix daten de 227 anys abans de nostra era! Això ens ensenyà que en aquells temps ja tenien un apreci tant gran a la llibertat com en el present. Entre aquèlla i aquèsta, quantes víctimes, quants màrtirs, en defensa del que gosen les plantes, i els animals i en canvi ens falta als homes: la llibertat!...

Les víctimes són tantes, que si ses runes s'apilessin, farien una piràmide més gran que totes les tombes dels faraons plegades; la majoria de sos noms són completament desconeguts. A Esparta sols, quan el número d'esclaus era massa crescut, se manava matar-ne alguns milers, com si no fossin homes i no tinguessin dret a viure.

Aquesta terra en que havem nascut, abans de tenir quelcom de llibertat, ha tingut de passar per moltes vicissituds. Els primers pobles — Grecia, Fenícia, Cartago i Roma — feren de nosaltres verdaders esclaus. D'ells, aprenguérem, no ses virtuts, que eren poques, sino els seus vicis, que eren molts. Començarem a tenir un xic de llibertat en temps de la monarquia goda; però ve l'invasió dels alarbs, en el segle VIII, portant amb ells ses costums. Aleshores comença la guerra de la reconquesta. Pelayo derrota, a Covadonga, al cabdill moro Alcan·Allí, feta que encoratja als nostres per a continuar l'obra començada.

Mentres s'anava reconquerint lo perdut, s'empitjorava'l viure del poble, puix en el se-

gle X l'Espanya lliure era repartida entre la gent eclesiàstica i la noblesa. La plebs, composta de jornalers i gent del camp, rebia, en pagament de sos treballs, un grapat de sal, derivant-se d'això la paraula salari.

Més, fou tant el que'ls nobles abusaren del seu poder, que'l rei Alfons VIII se vegé obligat a concedir nous drets al poble per a assegurar son regne i oposar-los com un contrapès a les exigències de la noblesa.

En aquesta època, Catalunya gaudí d'uns drets superiors a les demés regions. El rei Pere II autoritzava al poble per a que cada any elegís cinc cònsuls que estava en son dret fer ús de la «Mà armada», que era un privilegi que permetia a tots els habitants de nostra terra aixecarse en armes per a defensar sos drets.

Un de sos millors defensors, fou Joan Fivaller, que l'any 1415 exigí al rei Ferràn I, el pagament de l'impost que li tocava abonar del dret sobre la carn, cosa a que al principi se negava.

La rica Granada capitulava baix el siti dels reis catòlics, publicant aquests, al mateix temps, una real ordre que deia que en el terme de quatre mesos havien de deixar Espanya o, del contrari, convertir-se al cristianisme.

Això, que a cop de vista sembla una cosa ben feta per a la llibertat de nostra terra, fou un cop molt gran contra'l nostre floreixement. Al marxar, ens deixaren un sens fi de joies arquitectòniques, tals com l'Alhambra, de Granada; la Mezquita, de Córdoba, i altres que encare en el present són l'admiració de tothom. En canvi, els artistes que ho idearen, junt amb 70,000 famílies, deixaren aquesta terra, després de set segles d'estada, en que, si no s'havien agermanat les religions, s'havien agermanat els homes i ens havien criat amb sa civilització, que era superior a la nostra.

Després, vingué'l descobriment d'Amèrica fet per Colóm, al qual, en pagament d'aital proesa, un tal Bobadilla el portà del terreny descobert cap a la península carregat de grills.

Per un cantó, Espanya progressava; per l'altre, perdía ses llibertats. Així succeí amb el regnat de Carles I d'Espanya i V d'Alemanya; puix la primera prova d'estimació a nostra terra fou el no voler rebre al Cardenal Cisneros, home al qual devíem molt els espanyols. Vingueren, junt amb el rei, una joventut desenfrenada, a la qual distribuí tots els càrrecs de la Cort. Aquests i altres abusos promogueren la guerra de la Germania a València i la dels Comuners a Castella. La primera, s'acabà amb l'assassinat d'en Guillem Sorolla, i l'altre amb la decapitació d'en Padilla Bravo, i Maldonado, en la vila de Villalar.

Entrem en el segle XVI. La noblesa, tancada dintre sos castells, la classe mitja marxant cap a l'Amèrica, assedegada d'or i el poble treballant com esclaus, sense cuidar-se per res de les llibertats perdudes en els camps de Castella i de València.

Vingué'l rei Felip IV, junt amb el comte duc d'Olivares i agafaren tant per cap de turc a Catalunya, i els exèrcits que guarnten el Roselló feren tants abusos, que donà per resultat el Corpus de Sang a Barcelona. Un dels homes que en aquell temps de revolta sobresurt més en defensa de la llibertat i de la nostra terra, és el que fou canonge Pau Claris, que morí de malaltia, en aquells dies de lluita, el 23 de febrer de 1641.

Com si nostra nació no tingués prou mals, el més desgraciat rei ve a ocupar el tron,

Carles II, al qual li posaren per motiu l'Embruixat, degut a que'ls seus cortesans li feren creure que tenia mals esperits dins son cos. Va portar-nos, amb sos desacerts, a la guerra més sagnant (anomenada guerra de Successió entre Felip V i Carles d'Àustria), en la qual els exèr

Bar La Bohèmia

d'en

Esteve Julià

Refrescos : Pastes : Begudes
Vermouth a 15 céntims

Classes immillorables

Establiment predil·lecte de la joventut i els sportmans

17 . CARRER DE LA PALMA : 17

cits estrangers feren de nostra terra un camp de runes.

Catalunya, al prendre-li ses llibertats, s'aixecà tota en pès; fortificà Barcelona, esperant l'enemic. El dia 7 de març de 1714, els sitiadors varen rompre'l foc contra la plaça, no podent de cap manera assaltar-la. Arrivà'l dia 11 de setembre i els sitiadors, amb forces crescudes, se disposaren a donar un atac jugant-se'l tot pel tot, caient ferit, en aquella data memorable, el conceller en cap, Rafel de Casanova.

Fins el 22 del mateix mes, les forces sitiadores no poderen entrar a la ciutat, que fou quan els sitiats acabaren tots els medis de defensa. Allavors, Felip V posà en una esclavitut al poble català com mai s'havia vist, arribant a l'extrem de condemnar a una campana que hi havia a la Catedral, la qual tenia per nom Honorata.

Gracies al rei Carles III, tornaren a ésser donats als catalans molts de sos drets perduts, i amb l'ajuda de Campomanes, Floridablanca, i altres, posaren a Espanya al nivell de que era mereixedora.

A últims d'aquest segle, els pobles, cansats de tantes baixeses, alcen els punys en l'aire, Diderot llença als quatre vents la primera Enciclopedia, obra grandiosa que sigué la primera pedra de la Revolució francesa. Washington llença'l crit de llibertat, rompent l'argolla amb que Anglaterra tenia sotsmès al poble americà, i per a fer el camí més resplendent al poble, en l'any 1789 l'Assamblea Francesa decreta'ls Drets de l'Home.

JOAN CUCH

AIGUA FORTS

XII

EN UN TEATRE DE LA VILA.—Aquella nit fan comedia i el teatre quasi s'omple.

En una llotja de mà esquerra, entrant, hi ha una família d'aquestes tan perfectament granollerines.

Pare, mare i dugues filles; una, que ja ha passat a la reserva matrimonial; altre, que tot just comença a aprendre de sospirar i mirar enlaire.

La representació encare ha de començar. El públic s'entreté enraonant i cridant en veu alta als coneguts. Entra la gent fent un soroll horrible, semblant que té interès en que's vegi que va a teatre.

En un palco del primer pis, quatre primates de la política local parlen misteriosament i molt acostats, com si confeccionessin un altre repartó o arreglessin l'escola de segona ensenyança.

Més avall, dos juguen a cartes i al seu costat un senyor dorm, apoiat sobre la barana.

El respectable s'impacienta i pica fortament de mans. Se sent algún xiulet i cops de peu i últimament un timbre.

S'alça'l teló i'l públic calla. Comença la funció i continua entrant gent, fent l'indispensable soroll de sabates diumengeres.

En aquella llotja de mà esquerra, el pare llegeix «El Liberal» de la nit, la mare fa bacaines discretes i les nenes xiuxiuegen, mirant al primer pis.

La més gran: — T'has fixat amb en Peret que trist que està?

—Sí, ja me n'he adonat aquesta tarde, en el ball. D'ençà que va renyir amb la Milia, que sembla viure desenganyat.

—Tant mateix tenia molt mal gust!

—Uix! No sé què li troven a l'Emilia! Té un posat més de Déu n'hi dó!

—Sí, però té diners.

La representació continua. El públic, en petites tertulies, va comentant les incidències de la mateixa.

Les noies critiquen els vestits de les actrius. Els joves parlen de juergas i fan xistes sobre la bellesa de la dama jove. Solament en un recó, quatre intel·lectuals sospesen el valor del drama i fan signes de desaprovació quan els sembla que algú del públic els mira. Són els crítics indispensables en cada funció. Llàstima que s'han de pagar l'entrada!...

Una criatura, esclata en plor, sentint potser l'intensitat del drama. Després de dos minuts d'escàndol, la família se decideix a portar-la al carrer. S'aixeca una dòna i se'n van dona i criatura, picant fortament de peus, la primera, per a entretenir al marrec.

En aquell palco de mà esquerra, continuen xiuxiuejant les dugues germanes.

Are parlen de les X, que estan al seu enfront.

—Mira: les X han estrenat un altre vestit.

—Oi, (després d'inspeccionar-les una bona estona).

—Veus, si en lloc d'ésser blau fosc, fós marrón, m'agradaria més. I aquestes aplicacions que porten al coll, no m'agraden gens.

—Passen per noies lluides i el què és per mí, tenen molt mal gust.

—Buenu; és el què passa. Com que donen tanta rasca als joves, sembla que tinguin més prestigi.

—Ja'n són de descarades, ja!...

Acaba la representació. El públic abandona el teatre com si acabés de complir una feina.

Aquell senyor que dormia sobre la barana, se desperta i marxa a dormir a casa seva.

Els polítics continuen discutint, bo i drets, i els intel·lectuals diuen que no'ls ha pas convençut la companyia.

En el vestíbol tenen lloc els comentaris.

—Holal! Què tal? Què'ls ha semblat?

—Què vol que li digui... Es veien molt pobres i feien una cara de gana.

—Escolti, que no han anat al ball, aquesta tarde?

—No. Ja veurà. La nena més s'estima anar al cine, i com que a nosaltres ens és igual...

—Ah, *vamos*; ja entenc.

—*Bueno*. Bora nit!

—*Bora nit!*—

Dos promesos se despedeixen, mirant-se amb els ulls espurnejants.

Una colla de *curridus* trenca pel primer carrer, dirigint-se cap a acabar de passar la nit i la gent s'escampa carretera amunt i carretera avall cap a dormir i a esperar que tornin a venir aquells còmics pobres que fan cara de gana, per a poder tornar al teatre a veure com *fan comedia*.

XIXU

NOVES

Per motiu de ses moltes ocupacions professionals, àdhuc que per ocupar-se actualment en treballs de topografia mèdica d'aquesta comarca, des d'aquest número ha deixat la Direcció d'aquest periòdic nostre benivolgut company en Alfred Canal, càrrec que des de sa fundació amb tant acert desempenyava. Passa a substituir-lo'l no menys volgut company i redactor, en Joan Lleget.

No cal dir el greu que'ns sab, veure'ns privats de sa acertada direcció, així com de l'esperit d'equanimitat i justícia en que inspirava les seves resolucions sempre que entre nosaltres se suscitava algun dubte o qüestió espinosa; no obstant, creiem poder dir que la seva opinió no solsament serà respectada, sino que moltes voltes en l'esdevenir haurem de sollicitar-la de tant distingit company de causa.

Han entrat a formar part de la Redacció, els estimats amics i fervents companys de causa, en Nicolau Clotet, en Santiago Hortensi i en Joan Cuch.

....

EL VALLÈS NOU.—Sembla que, segons ens contava «El Demócrata», s'han confirmat els rumors de tivantor de relacions entre l'impressor i el director d'aquests periòdic, perquè ja fa dugues setmanes que no surt.

Serà veritat?

Ho llamentariem

....

LA FESTA DELS AUCELLS.—Avui se celebrarà la tradicional passada amb aquells pendons que mai s'acaben, i la consegüent baralla dels aucells.

L'ajuntament ha subvencionat amb certa quantitat aquesta festa, amb la precisa condició de que no hi siguin admesos aucells cegos.

Aplaudim aquesta mida.

....

EL CARRO DELS GOÇOS.—Com ja deuen haver presenciat nostres veïns, s'està assajant el sistema d'agafar els goços vagabonds amb llaç.

Celebrem l'innovació i al mateix temps felicitem al senyor arcalde per haver-la pogut portar a terme després de tant temps de bregar per a aconseguir-ho.

....

OH, ALESHORES!... —L'orgue d'«Acció Granollerina» ens vol fer entendre, al pretendre contestar l'article de nostre company F. d'Onell, que'ls regidors d'«Acció» ja compleixen amb son deure, encare que no assisteixin a les sessions del municipi, perquè d'això ja n'han donat compte personalment als seus

electors—la dotzena i mitja que tot sovint se deuen reunir,—estant-hi tots ells conformes.

Nosaltres no hauríem d'afegir res més a lo dit pel nostre company, en vista de que no han convençut a ningú, i menys a nosaltres, les raons que han aduït els d'«Acció» al contestar-lo; però sí que volem fer constar que no

Café i Restaurant

de la

Estació de M. Z. A.

a càrrec de

Manuel Argemí

Se serveixen coberts des de 2 50 pessetes

Vins i licors de totes classes

Servei a domicili: Preus convencionals

Serviment esmerat a l'arribada dels trens

VENDA DE GEL

en tot temps de l'any

solsament no compleixen, sinó que se'ls veu massa la de sota. Volem dir que quan puguin manar, aquests d'«Acció», ja hi assistiràn tots, ja, com un sol home, a la sessió!.

....

RECULL D'ARTICLES.—Hem tingut ocasió de fullejar el gros volum de treballs literaris que amb motiu de l'homenatge al mestre Millet se ven a tots els orfeonistes que ho han demanat. Hi hem vist, com és de suposar, el poètic discurs que va escriure en llaor de l'«Orfeó Granollerí» quan la festa de la seva inauguració.

....

MULTES.—Ens hem enterat que, per la superioritat, s'ha confirmat, aprovant-lo, l'acord de l'arcaldia imposant multes als regidors que no assisteixen a les tasques del municipi.

Are va bé! *Duro y a la cabeza!*

....

ESPECTACLES

UNIÓ LLIBERAL — «Orfeó Granollerí». Conforme estava anunciat, el dijous donà un concert, aquesta entitat musical que tant bé dirigeix nostre compatriota en Martí Llobet.

El concert, en sa totalitat, pot ben dir-se que fou esplèndid, puix se poderen oïr moltes cançons perfectament afinades i de gran efecte musical, sobre tot la *reprise* del «Oh, quin bon ecol», qual delicadíssima execució va ésser portada quasi al perfeccionament.

De les primeres audicions (masses en nostre sentir) algunes agradaren forsa i varen ésser objecte de repetició.

Les cançons de nois, executades amb els mateixos defectes que hem apuntat altres vegades. Hi falta homogeneïtat en els *unisonos* i brilla per sa ausència l'harmonia en els *divisi* i troços polifònics. Bé és vritat, no obstant, que la veu de noi és la menys apropiat per a que surti amb completa afinació, degut a la inconstància de tonalitat en la vocalització en aquesta tendre edat. Amb tot, podrien fer-ho més bé. El chor d'homes, molt bé. Lo millor de l'Orfeó. Per fi, les grans cantades de conjunt —veus i orquestra— foren executades bé i a consciència, tal com altres vegades que les

hem sentides. Molt ajustada l'orquestra «Unió Artística».

Acabà la festa amb l'imposició d'una bonica corbata donada per la colonia estiuenca de Llinàs, en qual representació els senyors Bètriu i Calonge dirigiren la paraula en sentits paragrafs d'admiració i respecte envers el nostre Orfeó.

NOTA BENE. No volíem dir-ho, més fou una manca d'atenció i una grosseria, el que cap individu de «L'Unió Lliberal» ni tant sols del propi «Orfeó», donés públicament les gràcies a tant generosos donants. ¿Per què serveixen els càrrecs, senyors de junta?

....

DE SPORT.—Desperta interès, per fi en nostra vila, l'afició a l'atlètic joc del «foot-ball». Mercès se'n poden donar als esforços joves que constitueixen el «Granollers S. C.», els quals, amb una fè i entusiasme que no hem pogut veure decandir un sol moment, s'han llençat a la vila i fora vila al conreu de tant higiènic sport, passejant, de triomf en triomf, el nom de la nostra població, que és el del Club, i ensenyant als joves granollerins que la cultura no's fomenta i propaga anant a ballar cada diumenge, sinó conreuant amb amor els sports, sobre tot el del futbol, que dona robustesa al cos i força a l'esperit.

Com a prova del què açabem de dir, vegis, sinó, després de les moltes campanyes realitzades pel «Granollers S. C.», les darrerament efectuades amb motiu de la celebració dels interessants partits que'ls seus primer, segon i tercer *teams* jugaren respectivament, el diumenge passat a Sant Celoni i Cardedeu i la diada de Corpus a Granollers.

El partit que'l segon *team* jugà amb el «Constancia F. C.», fou de veres interessant. Els nostres compatriotes, en un joc ben portat i enèrgic assoliren la victòria per 6 goals a 1. Els seus valents contrincants de Sant Celoni s'esforçaren en và per a, quan menys, empatar el resultat; no obstant sos esforços, s'estrellaren contra la poderosa resistència que'ls nostres els hi oposaren.

El partit que'l tercer *team* anà a jugar a Cardedeu amb els joves que constitueixen aquell Club local, resultà també forsa interessant, a pesar d'ésser aprenents tots élls. El resultat fou favorable al Granollers, per dos goals a zero.

I, per fi, digne de lloança i aplaudiment, fou el partit que'l primer *team* jugà en la diada de Corpus, en el camp del «Granollers S. C.», havent-se-les per segona vegada amb el potent primer *team* del «Stadium F. C.», de Barcelona.

Com en el partit anterior, i malgrat el reforç de l'equip foraster amb elements de reconegut prestigi entre'ls conreudors del futbol, la victòria fou completa pels nostres *equipers*. Quatre goals aconseguí'l «Granollers» per un que va apuntar-se'n l'«Stadium». Mereixen l'elogi més calorós tots els jugadors, puix tots sense excepció contribuïren al brillant resultat de l'interessant partit. Els goals foren entrats, tres per en Martí (J.) i un pel seu germà en Martí (C.)

—Per a aquesta tarde s'anuncia, com un gròs aconeteixement, un *match* entre una selecció del «Barcelona F. C.» i el primer del «Granollers».

La junta ens prega que fem públic que en el Camp d'Sports hi hauràn cadires per a més comoditat dels espectadors, que és de suposar seràn avui en nombre extraordinari.

IMP. DE E. GARRELL I GRANOLLERS

BANCA I BORSA

SANT ROC, 10
GRANOLLERS

Operacions de Banca de totes classes : Negociació i cobro d'efectes de comerç : Emissió de Xecs : Ordres de Borsa : Negociació i cobro de Cupons

FERRAN PALAU

Corresponsal del Banc de Barcelona (Sucursal 1) i del Banc Hispà Americà

Restaurant **Casanovas**

Se serveixen coberts i a la carta
Habitacions amoblades per a famílies
Bany : Llum elèctrica

Teléfono 2-3-4-0

Rambla del Mig, 3 (Davant del Teatre Liceu)
BARCELONA

Saló Japonès Restaurant **PETIT PELAYO**

RAMBLA DE CANALETES

CONCERTS TOTS ELS DIES

de 7 a 9 vespre

COVERTS A 5 PESSETES

de 9 a 12 nit

ORQUESTRA VERDURA

J. Buenaventura

Sastre

Casa on deuen vestir-s'hi ls joves més elegants

Carrer de Sant Pau, 15, principal
BARCELONA

Fàbrica de
Estoigs i Mostruaris
de totes classes

Josep Terraza (Abans Gari)

Plateria, 35 ; BARCELONA

España Vitalicia

COMPANYIA DE SEGURS SOBRE ENFERMETATS

Metge Representant: DON ALFRED CANAL

TAULA DE SUBSIDIS

Categoríes	PRIMES		SUBSIDIS DIARIS			SUBSIDI DEFUNCIÓ
	De 10 a 42 anys	De 42 a 55	Medecina	Ciruj. Major	Ciruj. Menor	
1. ^a	0'60	0'95	1'50	1'50	1'00	12'50
2. ^a	1'10	1'35	3'00	3'00	2'00	25'00
3. ^a	1'60	1'85	4'00	4'00	2'50	35'00
4. ^a	2'10	2'60	5'00	5'00	3'00	40'00

NOTA IMPORTANT : El subsidi per defunció pot augmentar se fins a 200 ptes. satisfent una sobre-prima de 0'20 ptes. cada mes.

SASTRERIA I NOVITATS

DOMINGO JUBANY

Carrer de Sta. Agna, 22, 1.º
BARCELONA

Las Novedades

Clavé, 8 : Granollers

Camisería : Corbatería : Gorres : Colls i Punys : Lliga-cames
Elásticos : Roba blanca : Genres de punt

EXTENS ASSORTIT

PREU FIXE

AQUESTA CASA REGALA ELEGANTS TARGETES PERFUMADES ALS COMPRADORS

E. Vergés Bartolí S. en C.

Articles de novitat per a senyora
Especialitat en Bruses i Brodats

Carrer d'en Fontanella, 17 : Barcelona

SASTRERIA

de

J. Sitjes Freixas

Gran assortit en trajes de llana i fil

Preus baratíssims

Plaça Major, 27

Olis minerals

Majó i Planas

Carrer del Vidre, 2, pral.

BARCELONA